

[Udenrigsministeren.]

derfor adskillige Bestemmelser, der tilsigter at bremse et Land i dets eventuelle Tendens til at klare Vanskelighederne ved i stigende Grad at trække paa Fonden i Stedet for at gennemføre de Foranstaltninger, der kræves for at genoprette Ligevægten.

Disse Bestemmelser, der findes i Artikel V, Afsnit 8, gaar ud paa, at der paalægges et Medlem en progressiv Afgift af de Beløb, hvormed Fondens Beholdning af Landets Valuta overstiger dets Kvota.

Naar denne progressive Afgift er kommet op paa 4 pCt. om Aaret, paahviler det Fonden at optage Forhandling med vedkommende Land om Nedbringelse af Fondens Beholdning af dets Valuta. Lykkes det ikke at opnaa en Ordning, fortsætter Afgiftstigningen indtil 5 pCt., og hvis der, naar dette Punkt i Progressionen er naaet, stadig ikke foreligger nogen for Fonden tilfredsstillende Ordning, kan Fonden fastsætte Afgiftens Størrelse, som den finder det formaalstjenligt.

Ud over denne progressive Rente paahviler det ethvert Medlem, som afkøber Fonden fremmede Deviser mod Betaling i egen Valuta, at svare en Kurtage, som Overenskomsten fastsætter til $\frac{3}{4}$ pCt., idet Fonden dog efter eget Skøn er bemyndiget til at forhøje Kurtagen til 1 pCt. eller nedsætte den til $\frac{1}{2}$ pCt.

Saa vel Afgift som Kurtage skal betales i Guld. Et Land, hvis Guldreserver er mindre end Halvdelen af dets Kvota, kan dog i et vist Omfang erlægge den skyldige Ydelse i egen Valuta.

Knaphed hos Fonden paa en bestemt Valuta er — paa samme Maade som en voksende Beholdning hos Fonden af et Medlems Valuta — Vidnesbyrd om, at en Forstyrrelse af den internationale Ligevægt i Betalingsbalancerne er under Opsejling, og at Forholdsregler følgelig er paakrævet fra Fondens Side.

De Forholdsregler, som Fonden skal træffe, gaar i Henhold til Overenskomstens Artikel VII ud paa følgende.

Naar Fonden konstaterer en almindelig Knaphed paa en bestemt Valuta, skal den gøre Medlemmerne bekendt med Forholdet og udsende en Beretning, i hvis Udarbejdelse en Repræsentant for vedkommende Land skal deltage, og som dels redegør for Grundene til Knapheden, dels indeholder Forslag, der skønnes egnede til at forhøje Fondens Beholdning af den eftertragtede Valuta.

Endvidere kan Fonden forhøje sin Beholdning af vedkommende Valuta ved at

forlange, at Kreditorlandet sælger sin Valuta til Fonden mod Guld, eller ved at foreslaa dette eller et andet Medlem at udlaane den efterspurgte Valuta. I sidstnævnte Tilfælde forudsættes dog Kreditorlandets Tilladelse indhentet. Fonden vil ved denne Laantagning have Mulighed for i maaske ikke ubetydelig Grad at forhøje sine Virkemidler ud over Medlemmernes Indskud, og Kreditorlandets Pligt til at afgive Valuta mod Guld vil gøre det muligt for Fonden at supplere sin Beholdning af knappe Valutaer.

Skulde nu — trods de omhandlede Foranstaltninger — Knapheden paa den saa eftertragtede Valuta blive saa akut, at det maa staa klart for Fonden, at dens Evne til at forsyne Medlemmerne med den paagældende Valuta er alvorlig truet, skal Fonden udstede en Bekendtgørelse om, at der hersker Knaphed paa vedkommende Valuta. Denne Bekendtgørelse fra Fondens Side har Virkninger i to Retninger:

1. Landenes fri Adgang til at købe den paagældende Valuta suspenderes og erstattes af en Kontingentering, der skal foretages under Hensyntagen til de enkelte Medlemmers særlige Behov for vedkommende Valuta og den almindelige internationale økonomiske Situation.

2. Fra det Øjeblik at regne, da Fonden har udsendt sin Bekendtgørelse, ophæves indtil videre, for saa vidt angaar Medlemmernes Forhold til Kreditorlandet, det i Overenskomsten indeholdte Forbud mod at opretholde eller anvende Valutarestriktioner efter Udløbet af den saakaldte Overgangsperiode, og ethvert Medlem er, saa længe Bekendtgørelsen ikke er tilbagekaldt, efter Samraad med Fonden berettiget til at indskrænke Handelen med Kreditorlandets Valuta. Ikke uden Grund har man fremhævet Betydningen af denne Bestemmelse, der lægger Ansvaret for Genoprettelse af Ligevægten i Betalingsbalancerne paa Kreditorlandene lige saa vel som paa Skyldnationerne.

Jeg kommer saa til Overenskomstens vigtige Bestemmelser om Kursfastsættelsen for Valutaerne og om senere Ændringer i Vekselkurserne.

I Artikel IV fastslaaes det, at Pariteten af hvert enkelt Medlems Valuta skal fastsættes i Guld eller U.S.A.-Dollars af den Vægt og Finhed, der gjaldt den 1. Juli 1944, og Medlemmerne er forpligtede til at respektere de fastsatte Paritetskurser ved alle Betalingstransaktioner saavel som ved Køb og Salg af Guld.

Det er af afgørende Betydning, at Kursforholdet mellem Medlemmernes Va-